

Outland

Jako každé rudé ráno vstal, protáhl staré kosti, vyčistil už jen jeden starý zažloutlý tesák, o první přišel při první válce, kdy byl šamanem v poli. Věděl, že má dnes službu, nepřišel mu žádný dopis a ani pro něj nemusel chodit posel, prostě věděl že má dnes službu. Oblékl si tmavě fialový a růžový plášť s béžovými runami a připnul si zertoví náhrdelník.

Vyvolávat obraz nebylo nic těžkého a on už tuhle práci dělal nespočetněkrát. Vypil zbytek zahnědlé včerejší krve z měděného džbánu a vydal se bez rozloučení cestou k citadele. Neloučil se, Harax už žil více než 500 let sám v chatrči pod citadelou a měl funkci hlavního vyvolavače. Z orkské mohutnosti už nezbylo skoro nic a čest a hrdost na něho maximálně pohlížela z dálky.

Citadela krásná, chladná ční nad rudé baldachýnové mraky, které jsou na obloze neustále, a světlo z dvou sluncí, které obíhají kus za sebou, propouští jen málo. Dlouhý pohled na leskle se černající věže citadely způsobuje bolest hlavy a silnou nevolnost. Věděl to a proto se k citadele přibližoval popaměti s pohledem upřeným na vyprahlou zem. Neviděl velké množství stráží a pekelných psů rozmístěné před citadelou. Tato nezvyklost ho upoutala, až když mu dav uhýbal mlčky z cesty. Viřeli na něj pekelní psi a vztahovali k němu svá chapadla, aby si mohli kus síly v něm utrhnout jen pro sebe. Harax přestal nad touto podivností myslet hned jak začal připravovat obřad. Pod prsty se mu objevily první namodralé plamínky a začaly s jeho slovy měnit a vyplňovat prostor zadní apsidy v přijímacím sloupovém sále. Opět se zdálo něco v nepořádku, u každého sloupu zahlédl stín a odlesk od vyleštěných plátů stráží. Tento detail mu v okamžiku vyklouzl z hlavy jako mrak rozfoukaný větrem. Každým dalším sloven zaklínadla se Plamen měnil a rostl, když začal nabírat temně rudou barvu, věděl, že je se svou přípravou přenosu téměř hotov. Avšak práce přivolavače nebyla u konce, musel spojení neustále udržovat a dávat pozor. Halou zahřměl děsivý hlas pána plamenné legie: „Atť vsstoupííí a pookleknouuu“... než dozněla poslední vibrující ozvěna halou už přicházela skupina vedená dvěma muži. Jeden z nich vypadal jako král ve své nejhonosnější zbroji. Rudé přehozy, suknice popsané stovkami zlatavých run a dokonale kovaná zbroj do podoby roztažených křídel mu dodávaly dokonalý vzhled. Kolem hlavy této osoby, poletovaly tři koule. Tak koncentrovanou magickou sílu Harax ještě neviděl, ale poznal jí okamžitě a nebyl schopen dohlédnout konce jejích možností. Hlas opět rozechvěl místnost a pozdravy hostů v něm zanikly. „Tak jste konečně splnili svůj úkol. Během vaší nepřítomnosti bylo vše připraveno a další část plánu se muže rozjet“. Harax si povšimnul že druhý z dvojice, kterého si ještě nestihl pořádně prohlédnout, stává a promlouvá k obrazu. Neměl stín a jakoby za ním místo něho šlo samotné peklo. Páska přes oči, jež žhnuly stejně jako zelené tetování pokrývající celé jeho tělo. „Můj pane, splnil jsem svůj úkol. Ledový trůn byl zničen.. doufám, že vše, co mi bylo přislíbeno a mé...“ jeho proslov byl utnut hromovým smíchem a harax měl co dělat aby udržel spojení.... „Hahahahahah. Tvé zásluhy???"... nečekal jsem, ze svůj úkol dokončíš drive nez přijdeš i o poslední kapku rozumu, nejvyšší cas vyresit tvuj problem. Legie musi podniknout jista...opatreni, aby její plany neohrozoval šílenec, který vlastně už ani neví, koho má zradit. Býval jsi důstojným nepřítelem Illidane, nyní tvoje existence postrádá smysl, jiní odvedou lépe tvoji práci...je čas aby jsi i ty zjistil jak chutná zrada." Na místě onoho okřídlence stál démon, démon vyšší než na jaké byl Harax zvyklý. Od tohoto okamžiku se všechno semlelo tak rychle, že si Harax ani nestihl uvědomit, co se to vlastně děje. Všechny strážce, kterých bylo v síni více než předpokládal, se jako jeden muž vrhly na Illidana. Sál se zbarvil ve vteřině do ruda krví, jak první pětice stráží vybuchla v zelených plamenech. Vypadalo to, že je démon v pasti a že brzy bude po všem. I samotný doprovod dvojice sena něj vrhl. Illidan, ať už byl zaskočen nebo ne, se zjevně nehodlal smířit se zradou. Pod jeho údery a kouzly padala jedna stráž po druhé. Jakmile do sálu začaly proudit posily zvenčí a pekelní psi vztahovali svá chapadla na Illidana, jevila se situace bezvýchodnou. Najednou se vzduch rozechvěl a stáze kolem Illidana cosi odhodilo všemi směry a na jejich místě se objevil se mohutný portál, lemován pradávnými runami se v poklidu otáčel, jako by se v síni nic nedělo. Illidan neváhal ani na okamžik a využil překvapení všech co v síni byli. Proskočil portálem, který se v okamžiku uzavřel. Podlaha sálu zůstala poseta těly mrtvých a roztrhaných démonů a stráží.

...

Jako každé ráno vstal, protáhl kosti, vyčistil staré zažloutlé tesáky. Věděl, že má dnes službu, nepřišel mu žádný dopis a ani pro něj nemusel chodit posel, prostě věděl, že má dnes službu. Oblékl tmavě fialový a růžový plášť s béžovými runami a připnul si zertoví náhrdelník. Vyvolávat obraz nebylo nic těžkého, ale on tuhle práci má dnes dělat poprvé...